

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. K. L.**, narozený „X“,
státní příslušnost „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-5919-2/ČJ-2020-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-5919-2/ČJ-2020-930310-V2401, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 12. 2019, č. j. KRPU-182097-31/ČJ-2019-040026-SV-CV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění tak, že „*Počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit*“ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je založeno na nepodložených a ničím neprokázaných závěrech. Konkrétně uvedl, že o povědomí důsledků páčání trestné činnosti a jejího odhalení, o jeho znalosti k případnému ukončení pobytového oprávnění v průběhu výkonu trestu odnětí svobody a o jeho rezignaci na řádnou integraci do společnosti a lhostejnost k právním normám, nebyl proveden žádný důkaz. Žalobce dále podotkl, že tvrzení správního orgánu I. stupně o zneužití institutu mezinárodní ochrany a s tím související pokus obejít zákon o pobytu cizinců nebylo v řízení prokázáno a navíc je toto tvrzení v rozporu se zásadami právního demokratického státu. Vedle toho žalobce namítal, že správní orgán I. stupně považuje syna žalobce za účastníka řízení, kterému rozhodnutí založí, změní nebo zruší právo či povinnost, přičemž zároveň nepovažuje rozdělení rodiny za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že se správní orgán I. stupně nevyjadřuje k zásahu do rodinného života nezletilého syna žalobce, přičemž žalovaná toto pochybení správního orgánu I. stupně neodstranila, ačkoliv práva dítěte jsou chráněna Úmluvou o právech dítěte (104/1991 Sb.) a Listinou základních práv a svobod (2/1993 Sb.). Žalobce rovněž spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v nedostatečně odůvodněné délce doby, po níž mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie. Trval na tom, že se jedná o opatření nepřiměřeně přísné a neodpovídající délce neoprávněného pobytu v délce jednoho týdne. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně měl objasnit, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějšího opatření, a to pouze povinnosti opustit území Evropské unie. Připomněl, že vyhostit rodinného příslušníka občana Evropské unie lze pouze z důvodu aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázala na napadené rozhodnutí, jakož i na prvostupňové rozhodnutí. Trvala na tom, že v řízení o vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, a neshledala žádné jejich porušení, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce nevyjádřil s vyřízením věci bez jednání v zákonem stanovené lhůtě svůj nesouhlas, ačkoliv o tom byl poučen ve výzvě zaslané mu soudem, a žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce se dne 14. 10. 2019 v 10:00 hod. dostavil na Policii České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, předložil cestovní pas č. X s vyznačeným výjezdním příkazem č. X platným do 16. 4. 2019. Lustrací v evidenci bylo zjištěno, že žalobci bylo pravomocně ukončeno řízení o azylu ke dni 6. 9. 2019 s tím, že azyl žalobci nebyl udělen a žalobce nerespektoval povinnost vycestovat z území České republiky do 30 dnů od pravomocného rozhodnutí dle § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Ode dne 6. 10. 2019 tak žalobce podle Policie České republiky pobývá neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu.
7. Téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o výslechu, v němž uvedl, že teprve od Police České republiky se dozvěděl, že na území České republiky pobývá neoprávněně. O zrušení pobytového oprávnění se dozvěděl po propuštění z věznice, neboť dostal výjezdní příkaz. Ve výkonu trestu odnětí svobody byl dvakrát a v obou případech šlo o trestnou činnost související s pěstováním marihuany. Má syna (rok narození „X“), naposledy se s ním viděl v roce 2008 nebo 2009. Na účet matky M. S. posílá měsíčně 1 000 Kč. Ve společné domácnosti se synem žil asi rok od jeho narození. Aktuálně pobývá mezi vietnamskou komunitou v „X“, z jejíž prostředků žije. V České republice žije od roku 1993, je rozvedený a ve Vietnamu nemá žádný domov. Naposledy Vietnam navštívil v roce 2011, přičemž pobýval u známých. V návratu do Vietnamu mu brání pouze ekonomické důvody, nemá tam majetek ani bydlení. Jeho zdravotní stav mu v návratu do země původu nebrání. Peníze na cestu nemá a rovněž neví o žádném nebezpečí, které by mu v zemi původu hrozilo.
8. Z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob bylo zjištěno, že rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2 T 32/2012-207, byl žalobce odsouzen za pokus přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k trestu odnětí svobody ve výměře dvou let a dále byl žalobci uložen trest vyhoštění na dobu 5 let. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 5 T 49/2014, byl žalobce jako spolupachatel odsouzen za přípravu ke zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře tří let a propadnutí věci (mobilního telefonu). Trestním příkazem Okresního soudu v Chomutově ze dne 14. 3. 2000, č. j. 3 T 219/99-49, byl žalobce odsouzen za pokus trestného činu porušení předpisů o nálepkách k označení zboží dle § 148a odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona k peněžitému trestu ve výměře 5 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalovaná měla k dispozici kopii rozhodnutí ze dne 21. 8. 2019, č. j. OAM-362/ZA-ZA11-HA13-2019, o neudělení azylu žalobci. Dále si vyžádala stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce je možné.
10. Dne 17. 10. 2019 proběhl výslech svědkyně M. S., která uvedla, že žalobce poznala před 15 lety, chodili spolu asi rok, nikdy nesdíleli společnou domácnost. Dále uvedla, že žalobce není biologickým otcem jejího syna. Když se poznali, byla již těhotná, ale žalobce chtěl být uveden v rodném listě jako otec. Myslela si, že budou dítě vychovávat spolu, ale po porodu syna se rozešli a už se neviděli. O žalobci nic neví, jen před asi 6 lety jí poslal 3 x 1 000 Kč jako výživné pro syna. Dle jejich úmluvy měl na nezletilého syna hradit 1 200 Kč měsíčně, ale za 13 let obdržela pouze 3 000 Kč. Stanovení výživného nyní řeší soudně. V případě vyhoštění žalobce by se nejednalo o zásah do jejich soukromého a rodinného života, neboť alimenty může žalobce hradit odkudkoliv.
11. Následně dne 17. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, které bylo dne 22. 7. 2020 napadeným rozhodnutím žalované potvrzeno.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a nedostatečném odůvodnění nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života syna žalobce. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaná podrobně rozvedla, na základě jakých důvodů rozhodla, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela. Soud zhodnotil, že žalovaná se s předmětnými odvolacími námitkami vypořádala dostatečně a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaná na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážila, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť to je předmětem následujícího meritorního přezkumu.
14. Soud shrnuje, že v daném případě není sporu o skutkových otázkách věci, nýbrž o tvrdomosti, adekvátnosti a přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby 1 roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
15. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
16. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

18. K námitce nepřiměřenosti soud uvádí, že žalobce namítal, že by napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého či rodinného života, a rovněž do soukromého a rodinného života jeho nezletilého syna. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že: „v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“
19. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, dostupný na www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.

21. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 1993. V roce „X“ se narodil M. S. syn, do jehož rodného listu byl žalobce zapsán jako otec. Se synem se nestýká, na jeho výživu uhradil celkem 3 000 Kč. V důsledku odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. V rámci správního řízení žalobce vypověděl, že je rozvedený, hradí výživné na syna ve výši 1 000 Kč měsíčně. Českou republiku nemůže opustit z ekonomických důvodů, ve Vietnamu nemá žádný majetek ani bydlení. Jeho zdravotní stav mu v návratu do země původu nebrání. Rovněž neví o žádném nebezpečí, které by mu v zemi původu hrozilo. V České republice žije ve Vietnamské komunitě.
22. Soud konstatuje, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud nevyhodnotil nebiologického syna žalobce (rok narození „X“) jako překážku, která by bránila jeho vyhoštění, neboť vztah otec a syn mezi žalobcem a synem M. S. prakticky neexistoval. Po narození syna se žalobce s M. S. rozešel a již se neviděli, a to ani se synem. Pokud tedy vztah žalobce a jeho syna nebyl naplňován po dobu 14 let (od narození syna žalobce), je zde předpoklad, že vazba mezi otcem a synem nezmění ani po dobu uložení správního vyhoštění žalobce.
23. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce významně porušil veřejný pořádek, když se dopustil na území České republiky pokusu přechínu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a přípravy ke zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Žalobce si měl a mohl být při páčání takových závažných úmyslných trestných činů vědom toho, že může dojít k ukončení jeho pobytu jakožto možného následku plynoucího z odhalení předmětné trestné činnosti. K posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, který se sice týkal zrušení povolení k trvalému pobytu, nicméně jeho závěry lze použít i na nyní projednávanou věc, v němž se uvádí, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“* Bylo tudíž výlučně na žalobci, jakým způsobem povede svůj život na území České republiky, resp. jestli zde bude dodržovat právní předpisy nebo zda se uchýlí k páčání trestné činnosti a bude tak riskovat ztrátu povolení k pobytu, včetně s tím spojených následků.
24. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Soud podotýká, že synovi žalobce ničeho nebrání v tom, aby za žalobcem vycestoval do Vietnamu, pokud by se rozhodli změnit vztah se synem k lepšímu, případně syn žalobce může v péči matky, v níž byl doposud, vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce rovněž může i nadále se svým synem na území České republiky udržovat kontakt např. prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce navíc mj. v protokolu o výsledku ze dne 14. 10. 2019 uvedl, že v České republice žije ve Vietnamské komunitě, a ačkoliv žalobce žije na území České republiky od roku 1993, jeho výsledku musel být přítomen tlumočník, což není známkou začlenění žalobce do české společnosti. Zjištěné skutečnosti případu tudíž nesvědčí skutečnosti, že správním vyhoštěním a stanovením doby 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého či rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

25. Uloženou dobu jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie soud shledal s ohledem na zjištěný skutkový stav jako přiměřenou. Žalobce totiž nejenže pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu (víza), ale dopustil se též závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Přesto správní orgán I. stupně nevyužil maximální dobu zákazu pobytu, ale přistoupil ke stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států Evropské unie, v nejnižší možné míře (srov. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států Evropské unie, tak soud vyhodnotil jako adekvátní.
26. Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života či doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, neznamená, že správní orgán I. stupně, tak neučinil na základě nashromážděných podkladů. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž nejsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Skutkový stav ohledně žalobcova rodinného a soukromého života byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž jeho hodnocení prvostupňovým správním orgánem i žalovanou včetně jejich úvah vedoucích k vydání rozhodnutí byl v dostatečném rozsahu a správně předestřen v odůvodnění jejich rozhodnutí.
27. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu.
28. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 22. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.